

«No hi ha perill de cisma avui a l'Església»

P. Enzo Bianchi, prior de la comunitat ecumènica de Bose

Samuel Gutiérrez

«Un dels mestres espirituals vius d'Itàlia.» Així va definir Francesc Torralba Enzo Bianchi en la presentació de la conferència que el prior de la comunitat ecumènica de Bose va impartir a Barcelona el 14 d'octubre passat. En el marc dels ja tradicionals Diàlegs de Pedralbes, el P. Enzo Bianchi va parlar sobre la natura com a font d'espiritualitat.

Recordo haver-lo vist el març del 2013 a la plaça de Sant Pere. Vostè sortia de les congregacions generals, on va ser convidat a parlar als cardenals abans del conclave. Es pot saber el que els va dir?

No sé si puc entrar gaire en detall, però a grans trets els vaig parlar de la importància que l'Església tingui en compte avui la capacitat i voluntat de dialogar amb el món. La societat demana avui a l'Església que faci aquest diàleg, que no s'entesti en certes posicions intransigents, sinó que escolti el món, la societat, l'home d'avui... Això és molt important, és la posició del Concili, és la de Pau VI a *Ecclesiam suam*, és la posició del papa Francesc... i ha d'esdevenir la postura de qui a l'Església té un lloc de govern.

Vostè sospitava que aquell dia es podria produir un desenllaç sorprenent?

Vaig sortir amb un bon gust de boca en veure un clima propici per al diàleg, l'escolta, per a la trobada dels uns amb els altres... No hi havia un esperit de confrontació i com ha passat ara, al Sínode de la Família, també es respirava una gran llibertat.

Hi ha qui parla de revolució; altres de nou estil. Amb quins termes se sent més còmode Enzo Bianchi per definir el pontificat de Francesc?

Jo parlaria de reforma. Francesc vol una reforma i s'ha iniciat un camí de reforma, tot i que no serà fàcil ni senzill, sobretot perquè hi ha molts adversaris d'aquesta reforma. Però penso que aquest camí és ineludible perquè és un camí evangèlic. La reforma és un dels elements que formen part de l'ascesi cristiana: *deformata reformare* (reformar allò defectuós). És una exigència, a més, no només aplicada a la persona, sinó a la institució, a tota l'Església.

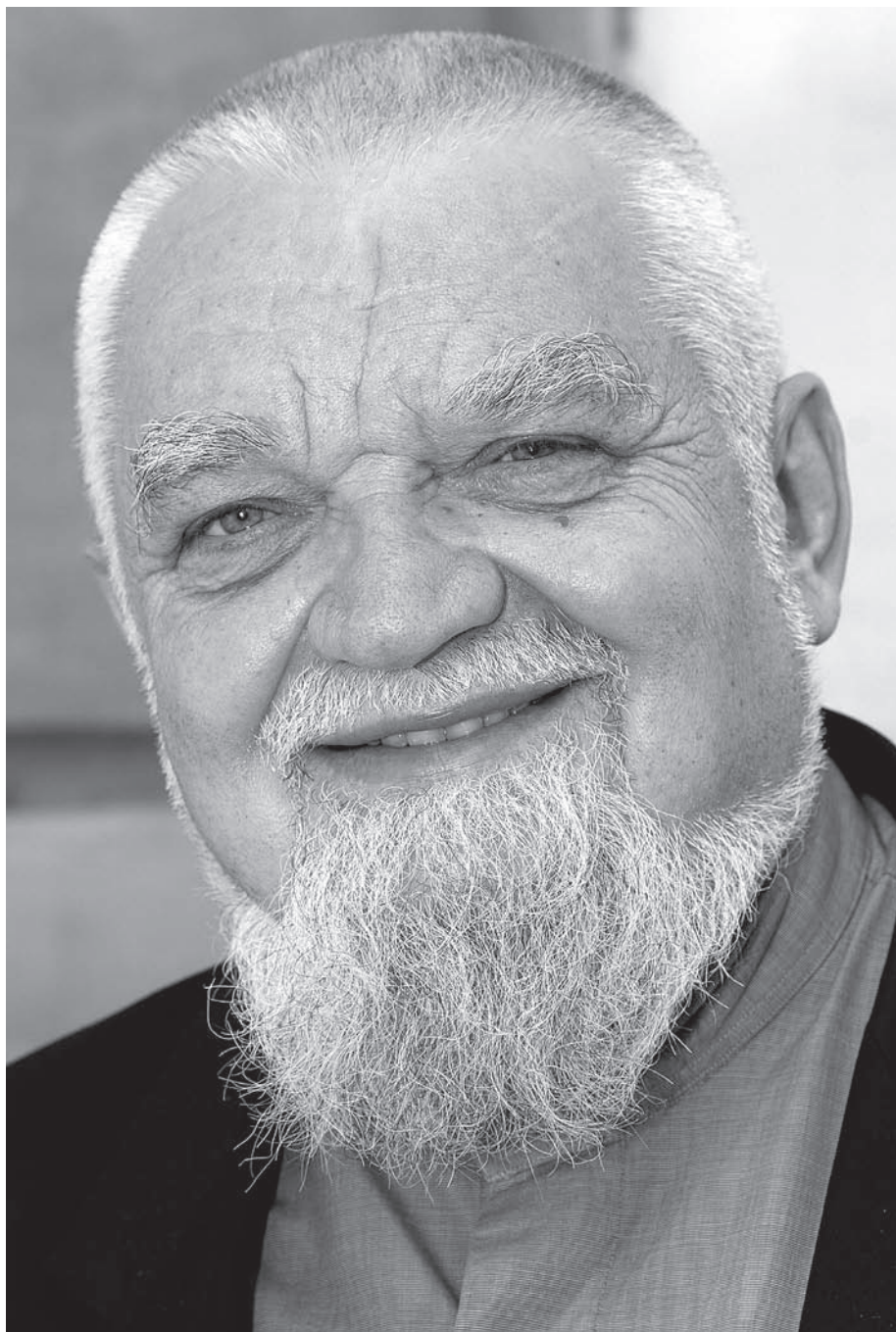
A què es refereix quan assenyalava que hi ha adversaris de la reforma?

Em refereixo a les tensions que hi ha al si de la Cúria i del col·legi de cardenals. Ho ha reconegut el mateix Papa.

També hi ha grups de pressió?

Sí, també n'hi ha, però minoritari. Són els cardenals més tradicionalistes, els que no només no han acceptat Francesc sinó tampoc el curs en continuïtat amb el Concili. Però són pocs, molt conservadors en l'Església, i són còmplices d'aquells que ja s'han separat, com els lefebrians. No obstant això, són pocs, la major part de l'Església i dels bisbes segueixen el Papa.

Alguns mitjans apunten al car-

denal Müller com un dels líders d'aquest grup contrari als nous aires...

No ho crec. El cardenal Müller té una teologia tradicional, però és un home obert. No oblidem que ha presentat el llibre de la teologia de l'alliberament de Gustavo Gutiérrez. És un home molt intel·ligent. Els mateixos lefebrians l'han acusat de no ser fidel al dogma catòlic. Actualment se'l tracta d'una manera que no mereix. És un home molt equilibrat, bon teòleg, amb molta saviesa. No és un tradicionalista.

Descartem, doncs, el perill de cisma a l'Església?

No hi ha risc de cisma a l'Església. De conflictes sempre n'hi haurà, però si es miren de resoldre des de l'Evangeli sempre suposaran un enriquiment.

El camí de comunió somiat després del Concili Vaticà II, ara serà possible?

Penso que ja és possible. La comunió és practicada en l'Església, amb el Sínode i en els diferents organismes a les diòcesis. Estic segur que el camí de la comunió anirà a més.

En any i mig de pontificat, quina valoració fa de la reforma feta fins ara?

L'Església catòlica és una realitat gran. Francesc intenta dur a terme

«El primer canvi necessari és el del cor. Aquesta és la reforma més urgent i la que veritablement busca el Sínode»

més aviat poc.

Parlant de reformes, què espera del Sínode de la Família pel que fa a canvis concrets?

El primer canvi necessari és el del cor. Aquesta és la reforma més urgent i la que veritablement busca el Sínode. Però cal esperar un any i veure com el poble de Déu rep les línies del Sínode. Les conclusions arribaran l'any vinent, després del Sínode ordinari, i veurem què passa.

Algun aspecte d'aquesta primera etapa que vulgui destacar?

Al Sínode s'ha arribat fins i tot a parlar de la dignitat de les persones amb orientació homosexual. Això és completament nou, impossible fins ara. Abans només era desordre i pecat. Ara es comença a dir que en determinants camins i determinades vides es deixen entreveure elements que ens remetent a l'amor, a la solidaritat... i que aquestes persones han de ser respectades. Això és totalment nou!

El Papa l'ha nomenat recentment membre de la Congregació per a la Unitat dels Cristians. Què se sent cridat a aportar?

Espero poder ajudar en les relacions entre catòlics i ortodoxos, facilitar la trobada i manifestar quins són els desitjos de les Esglésies orientals. Això és molt important. En aquest camí en el qual és decisiu el reconeixement del primat de Pere, és imprescindible entendre com ho desitgen els ortodoxos i com ells ens poden ajudar amb la sinodalitat.

S'estan fent passes cap a una nova concepció del papat?

La doctrina no pot canviar però sí la forma d'exercir el papat. També ho diu l'encíclica *Unum sint*. Aquest és el gran problema: com canviar la forma de l'exercici del papat. El Papa és el successor de Pere. Això és immutable per a l'Església i a ell li correspon un primat sobre tota l'Església. Això és així. Però aquest primat pot ser suavitzat per la sinodalitat.

La unitat dels cristians, especialment amb l'ortodòxia, sembla haver-se convertit en una prioritat d'aquest pontificat. Amb Constantinoble el diàleg avança fluïd. No tant amb Moscou.

Moscou té en aquests moments problemes amb el Patriarcat de Constantinoble, no tant amb l'Església catòlica. Però aquesta dificultat de relacions intraortodoxes influeix necessàriament en el diàleg amb els catòlics.

Caldrà esperar el Concili Panortodox?

Sí. Tindrà lloc el 2015 i serà la gran ocasió de veure si l'ortodòxia és capaç de fer un pas cap a una comunió veritable.

El martiri de tants cristians al Pròxim Orient, que vostè ha anomenat «ecumenisme de sang», serà llavor d'unitat?

Els ja han assolit la unitat! Un arquebisbe ortodox romanès ha dit que quan catòlics i ortodoxos van morir plegats a les presons estalinistes els murs entre l'Església catòlica i l'ortodoxa van ser derruïts per a ells.

una reforma, però no sé fins on podrà arribar. Per reformar l'Església no n'hi ha prou amb un any ni amb un Papa. Però és important que s'iniciï un camí i que se superi la paràlisi en la qual hem viscut els darrers 30 anys.

S'insisteix molt en la reforma de la Cúria. És una prioritat?

Si la reforma de la Cúria suposa una simplificació de la Cúria i que aquesta Cúria es posi més al servei de les Esglésies locals i no només del Papa, serà una reforma important. Però si només és una reforma burocràtica, significarà